

Under alt dette sad Enslev i utilnærmelig Ensomhed og bladede i sine Papirer. Ikke en eneste Gang saae han op.

Frem og tilbage langsmed Væggen gik hans Ungdomsven og Dødsfjende Gjørup med sine lange Arme bag paa Ryggen. Som en Mørkets Hævnaand gik han der og gned Fingerenderne mod hinanden. Naar han engang imellem standsede og saae ud over Salen, blev hans Brilleglas hvide i Glødelampenes Skær som blinde Øjne. Fyrretyve Aars opsamlede Had skulde endelig mættes. Fyrretyve Aars Ydmygelser og Spot skulde nu gengældes. Ingen havde i disse Dage været mere virksom end denne gulblege Mand, der engang var Enslevs mest trofaste og opofrende Ven. Hvad enten det galdt om at friste en af Fjenderne til Frafald eller at true en vankelmødig Partifælle paa Mandatet, havde han vist den samme Iver. Det var ogsaa ham, der havde ført Samuelsen og Pastor Stensballe sammen til deres første, hemmelige Forhandlinger om Overtagelsen af den nye Redaktørpost. Naar i det hele dette Folketingsmøde var bleven saa snildt forberedt, saa virkningsfuldt tilrettelagt som en Slags offentlig Henrettelse, hvor Folket ved sine Tillidsmænd skulde dømme en gammel Misdæder fra Ære og Liv, var det først og fremmest Gjørups Værk.

Pludselig blev der forøget Røre i Salen. Alle Med-